

Ved 3. Behandling gav Finansudvalgets Ordfører et Billede af det samlede finansielle Resultat for Finansaaret 1940—41. Derefter bad *Valdemar Thomsen* (B.) om Ordet, idet han, efter at Samarbejdet mellem de store Partier havde staaet paa et Aars Tid, fandt Grund til at se lidt nærmere paa, hvilken Betydning Regeringspartierne tillagde det, der oprindeligt var »Kendetegnet paa Folkestyret: Aabenhed i Behandlingen, Kontrol med afgørende Beslutninger, Respekt for andres Meninger, alt Hemmelighedskræmmeri bandlyst«. Til Belysning heraf anførte Taleren nogle Eksempler. Han pegede saaledes paa, at det Forslag til Beslutning*), Bondepartiet havde stillet i Anledning af Kongens 70 Aars Fødselsdag, ikke var kommet til Behandling, og at dets Ordlyd end ikke var kommet til Folketingets Kundskab, ligesom Radioavisen havde nægtet at give Oplysning om Forslagets Indhold. Derved var leveret Stof til Mistæneliggørelse i Pressen. Endvidere henviste han til, at Regeringen nu blankt afviste Forespørgsler, som ikke passede den, selv om de var nok saa betimelige. Dette var bl. a. sket med en Forespørgsel af Bondepartiet i Anledning af en Udtalelse af Handelsministeren om Opskrivning af Kronens Værdi, og den egentlige Aarsag til Afvisningen havde formentlig været Faren for gennem en Drøftelse af Spørgsmaalet og de dertil knyttede Omstændigheder »at faa afsløret Regeringens kapitalvenlige og landbrugsfjendtlige Landbrugspolitik«. Bevis herfor turde ligge i visse Omstændigheder under Handelsforhandlingerne med Tyskland og i den Forfølgelse, som Partipressen, støttet af Storfinansens og af ondsindede Kræfter paa Rigsdagen, havde iværksat mod Kredse inden for Landbruget. Alt i alt syntes Folkestyret at være blevet en Karikatur af sig selv og Magthaverne bag Kulisserne at udnytte den forhaandenværende Situation paa den skammeligste Maade. — Det, der først og fremmest maatte likvideres, var Stemmekøbspolitik og alt, hvad der kunde svække Fremdrift og Selvopholdelsesvilje. Taleren vilde ikke ved denne Lejlighed gaa ind paa den gennem Smørordningen praktiserede Særbeskatning, den udvidede Brugsforeningsbeskatning eller Omsætningsskatten, men holde sig til Regeringens udenrigspolitiske Linie. Statsministeren havde nylig i Studenterforeningen holdt en Tale, der formodentlig maatte opfattes som en Programerklæring fra Regeringen. I Modsætning til tidligere Tilkendegivelser fra Regeringspartiernes Side havde Statsministeren her givet Udtryk for Anskuelse, som Bondepartiet efter 9. April gjorde sig til Talsmand for, idet Talen bl. a. gik ud paa, at noget nyt var i Færd med at udvikle sig,

*) Se Aarbo 1939—40, Side 561, Note.